

не смијући се. Смијех, као пуноћа чисте радости, јесте стање будућег вијека. Блажени сте ви који данас плачете, јер ћете се ви смијати. Аскетичко искуство просвјетљења и преображења човјека савјетује, чак, осмјехивати се не показујући зубе (боље је и мало мање радости, него да се уз њу провуче макар и најмања, нечистота!).

„Анегдотски смијех“ којим се смију у кино-салама, позориштима, на забавама и „журкама“, којим олако исмијавају ближњег, којим се смију над слабостима и над достојанством човјековим, над савјешћу и над гријесима његовим, ради увесељавања и ради заборављања туге, без смисла, сујетно исмијавајући других, све је то – болест духа. Још тачније: то је симптом болести духа.

У свијету духова живе нечисти духови; они се могу видјети на лицима који се „гуше“ од смијеха... Анђеоска радост озарује лице осмијехом.

Добрим смијехом се без шума могу распршити тамни облаци злобне жеље за свађом, мржњом, чак и – убиством... Добрим смијехом оживљује се пријатељство, учврстује се породично огњиште.

„Летки“ смијех није од Бога. Заједљиви осмијех, сарказам оштрине – то је пародија на јеванђеоску со мудрости. Пародија која се криви у осмијеху.

„Оштрина“ ријечи се увијек урезује у душу. Али оштрина, која код два ножа, чак, може да буде једнака – код хирурга и код разбојника – може да изазове потпуно различите посљедице. Једна, разрезајући, пропушта свјетлост небеску и топлоту Духа, или изрезује гној, отсијеца мр-

твило; друга – безблагодатна оштрина – реже, касапи душу и често је убија.

Оштри су само свети, и само оно што је свето је оштро. Прљави, пак, духови само пародирају оштрину, и много људи у свијету се изоштрава у „изражавању себе“ кроз такву, лакрдијашку оштрину.

Крајњи домет духовне нечистоте смијеха је – „хомеровски грохот“ – хохотање... Такав смијех обично посјећује људе који су недалеко од обилатих трпеца.

Онај који о себи води рачуна, онај који пребива у благоговенију пред тајном свог живота, онако како води рачуна о читавом свом животу, тако ће водити рачуна и о свом смијеху. Он чак води рачуна какав ће му бити и осмијех пред Богом. Све ће код њега – уз помоћ невидљивих његових чувара – бити чисто и јасно...

Свети су свијетлили свијету и својим плачем, и својим осмијехом. Као дјеца. Јер само дјеца – и људи који стварно вјерују у Христа – имају чистоту живота, која је видљива чак и тјелесним очима, чак и у цртама лица.

Све је просто и чисто код дјеце, још не такнуте духом распадања. Смрт се још није појавила у осмијеху њихове смртне природе; њима је дато прољеће живота, као почетак и подсећање на рај; и гле, она чисто гледају, не-лукаво говоре, лако плачу, лако заборављају свој плач...

„Ако се не преобратите и не будете као дјеца, нећете ући у Царство Небеско“... Јасно је – зашто.

Највећа похвала човјеку је – рећи му „Он има дјечији осмијех“... смијех непорочни, близак рајској хармонији..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПРВА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА - СВИХ СВЕТИХ

св.муч. ѿеогосија Турска, св.ѿрей.муч. ѿеогосија Цеарѿрагска
Мѿ. 10, 32 - 33, 37 - 38; 19, 27 - 30, зач. 38; Јев. 11, 33 - 12, 2 зч. 330.

ѿрей. Јусѿин Нови Ђелијски СВИ СВЕТИ – ЦРКВА (из „Догматике“)

С инаксар Свих Светих казује нам ову еванђелску благовест: у Недељу Свих Светих празнују се сви Свети, јер је било потребно Свеце, који се празнују посебно сваки дан, сабрати у један дан, да се покаже да су се сви они подвизавали у једном Христу, и да су сви хитали једним истим поприштем врлине. И тако сви они, слуге једнога Бога бише достојно овенчани, и саставише Цркву; они и нас потстичу на исти подвиг, да сваки свим срцем, по мери својих сила, хита тим истим путем. Треба знати, данас ми празнујемо све Свете, које благодаћу освети Дух Свети. И то празнујемо: превелике и освећене Умове, девет, чинова Анђеоских; Пра-оце и Патријархе; Пророке и свете Апостоле, Мученике и Свештеноначалнике, Свештеномученике и Преподобномученике, Преподобнике и Праведнике, и све саборе светих Жена, и све друге Светитеље чија имена не знамо. А пре свих, и у свима, и са свима – светију од свих Светих, Пресвету, и од самих Небеских Чинова несравњено бољу, Госпођу на-

шу Владичицу, Богородицу Марију, Увекдјеву.

Светитељи су живе, ходеће свете врлине. Помоћу њих они стичу Духа Светога, стичу Бога Сина, стичу Бога Оца. Речју: отројичују се, обогочовечују се, расту „у човека савршена, у меру раста висине Христове“ (Еф. 4, 13). Света, молитвена мисао Цркве благовести: Светитељи су као јарке звезде, које украшавају небо Цркве – разним даровима и разним красотатама, у правди, у здравоумљу, у храбрости, у разуму. Господ прослави на земљи Светитеље, јер они у телу примише ране и муке; њима украшени и божанским лепотама обдарени они су као неувенљиви цветови, као истинске звезде Цркве – као добровољне жртве. Божанствени Светитељи, управљајући Црквом Христовом као лађом, сачуваше је непотопљивом усред страшних валова злих.

Сваки је светитељ пун благодат-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

но-врлинских, богочовечанских сила, помоћу којих оврлињује, освећује, обогочовечује, оцрквењује сваког верника по мери његове вере и ревности. Молитвена мисао Цркве нас учи: Претеча није био трска коју љуљају супротни ветрови већ наше бо жанско утврђење и непоколебљиво Цркве

Блажени Оци, ви се заиста на земљи јависте свету као свесветли светионици истине Христове. Чујмо Божију Цркву која узвишеном проповећу гласно призива: Ко је жедан нека дође к мени и пије из чаше коју држим. чаше мудрости; ово пиће истине — речју захватих, воду ... исповедања, коју пијући

Ко се није научио од смрти, неће ни од живота. Ко је гледао мртваца пред собом и није умео рећи: то сам ја! томе ће мудрост дати слабу оцену. Живот нас може варати, смрт никада. Лекција смрти вазда је сасвим проста, и иста у својој страхови и неодољивости. Ако живот вашарски кличе и говори: лепота, богатство, наслада, весеље; смрт с ђуљивом мимиком авети одговара: лаж, гордост, трулеж, распадање - прашина под орачевим плугом и блато под коњским копитама. Ако је сусед твој изишао из воза на првој станици, по чему си ти срећнији од њега кад будеш изгуран на другој или трећој?

свети владика Николај Жички

окрепљење; и он је молитвама својим чува непоколебљивом, угушујући свако искушење. Само „са свима Светима“ ми јачамо у свetim врлинама и обесмрћујемо себе богочовечанским православљем. Зато нас све молитвена ревност Цркве призива:

Свети Оци на Никејском Сабору: „безумног Арија из Католичанске (= саборне, васељенске) Цркве саборно — изгнаше“. Вера православља је увек апостолско-светоотачка. Зато се Православна Црква са захвалношћу моли Господу Христу: *Свейрослављен си, Христие Боже наш, свештила на земљи Оце наше као шемељ си йоставио, — и йреко њих нас истинској вери научио, Многомилосрдни, слава Теби.*

садашњи Израилъ види Бога који громко објављује: Видите, видите ... ја сам Бог први и ја сам последњи, и осим мене нема Бога; који се одавде причешћује наситиће се и хвалиће велику тајну побожности. Свети Оци, ви постадосте познати чувари апостолских предања.

Молитвена мисао Цркве благовести: Са Седам Свештених Сабора светих Отаца објаснио си, Христe, чесну Цркву, као светлошћу седам светионика одагнавши далеко таму обмане. Пророк Исаија рече: Седам духова отпочинуше на Христу; а Христос са Оцем и Божанственим Духом отпочину на Седам Сабора. Повинујући се закону Твоме Сабори блажених

Отаца, просветивши се разноврсним врлинама, наследише обитељи небеске, Владико, радујући се. Седам кула тврђава сагради Премудрост Божија — са Седам Сабора светих Отаца чува Господ Цркву Своју од сваковрсних јереси.

Божанско је, неприкосновено је, неизменљиво је свето правило Цркве: Не треба ништа ни додавати, ни одузимати Светом Предању православне вере наше. А који тако нешто учине, с правом се предају проклетству. Нека нам свима срца, присаједињена Светим Саборима Отаца, заиграју од радости, јер преко њих видесмо светлост Православља. Они су светионици који нас воде проналажењу правог учења. Измоливши очишћење душама, постараймо се побожно водити живот, да постанемо заједничари светих Отаца, у којима је богатство православног учења. Цар Константин: Просвећен

лучама Духа Светога, објаснио је Цркву Христову, одавд сабравши саборе верних.

Све у свему: Црквом = Богочовечком је казана сва тајна Бога и сва тајна човека, казана кроз Богочовека. И кроз то сва тајна свих Божјих светова. Речју: казана сва тајна Богочовека — Светајна. Јер у Њему, у Његовом Богочовечанском телу = Цркви, казана је Светајна свих светова: од Пресвете Тројице па до најмање бубице. И сви путеви њихови, и све истине њихове. И све то богонадахнуто и богомудро изражено за сва времена и за сву вечност у деветом члану светог Символа Вере: Верујем „у једну, свету, саборну и апостолску Цркву“. — И у том чудесном Богочовечанском бићу што се Црква зове, казана је сва истина и највеће и најмање тајне: од Свете Тројице до мајушне, али логосне и свете љубичице, и сваке најмање тварчице и бубице.

архиеј. Јован (Шаховској)

О СМЕХУ

Постоје два смијеха: свијетли и тамни. Они се моментално препознају — по осмијеху, по очима онога који се смије. У себи га можеш препознати по духу који га прати: ако нема лаке радости, ако нема тананог, срце омекшавајућег повјетарца, такав смијех није свијетли смијех. Ако ти је у грудима опоро и суво, ако ти се осмијех криви, такав смијех је — прљав. Такав је смијех послије анегдота, послије било каквог исмијавања над хармони-

јом свијета. Искривљена хармонија свијета криви душу човјека, и то се изражава у кривљењу црта лица.

„Тешко вама, који се тако смијете сада, јер ћете заплакати“ (Лк. 6:25). Заплакаћете! Зато што ћете увидјети да своју радост нисте приложили ка ономе чему се радост може приложити, него ка ономе што је достојно муке.

„Благи осмијех“ је огледало нађене хармоније. Свети се осмијехују